

พระธรรมดาเนียล - หมายเลขหนึ่งร้อยสิบเจ็ด

การเปิดเผยกฎหมายวันอาทิตย์ที่ใกล้จะมาถึง:
การวิเคราะห์เชิงแบบอย่างของหมายสำคัญให้หลบหนี

Jeff Pippenger
2024-03-05

ซิสเตอร์ไวท์ชี้ว่ากฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้านี้คือ “หมายสำคัญ” ซึ่งมีแบบลวงหน้าไว้โดยกองทัพของโรมที่ล้อมกรุงเยรูซาเล็มไว้ในปี ค.ศ. 66 และด้วยการซีเช่นนั้น เธอได้ระบุถึงชนชั้นหนึ่งซึ่งมีตาแต่ไม่เห็น และมีหูแต่ไม่ได้ยิน

“นิรันดรภาพทอดยาวอยู่เบื้องหน้าเรา ม่านกำลังจะถูกเปิดออก เราผู้ครองอยู่ในตำแหน่งอันเคร่งขรึมและเปี่ยมด้วยความรับผิดชอบนี้ กำลังทำอะไรอยู่ กำลังคิดถึงสิ่งใดอยู่ จึงยึดติดอยู่กับความรักความสบายอันเห็นแก่ตัวของเราเอง ในขณะที่ดวงวิญญาณทั้งหลายกำลังพินาศอยู่รอบตัวเรา? ใจของเราได้กลายเป็นด้านชาอย่างสิ้นเชิงแล้วหรือ? เราไม่อาจรู้สึกหรือเข้าใจเลยหรือว่า เรามีกงานที่จะต้องทำเพื่อความรอดของผู้อื่น? ฟิน้องทั้งหลาย ท่านเป็นคนจำพวกที่มีตาแต่ไม่เห็น และมีหูแต่ไม่ได้ยินหรือ? เป็นการเปล่าประโยชน์หรือที่พระเจ้าได้ทรงประทานความรู้เรื่องพระประสงค์ของพระองค์แก่ท่าน? เป็นการเปล่าประโยชน์หรือที่พระองค์ได้ทรงส่งคำเตือนแล้วคำเตือนอีกมายังท่าน? ท่านเชื่อถ้อยแถลงแห่งความจริงนิรันดรเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะมาถึงบนแผ่นดินโลกหรือไม่ ท่านเชื่อหรือไม่ว่าการพิพากษาของพระเจ้ากำลังแขวนอยู่เหนือประชาชน และถึงกระนั้นท่านยังคงนั่งอยู่ด้วยความสบาย เกียจคร้าน สะเพร่า และรักความเพลิดเพลินได้อีกหรือ?”

“บัดนี้มีใช้เวลาแล้วที่ประชากรของพระเจ้าจะผูกใจรักไว้กับโลกหรือสะสมทรัพย์สมบัติของตนไว้ในโลก เวลานี้ไม่ได้อยู่ไกล เมื่อเราเช่นเดียวกับเหล่าสาวกยุคแรก จะถูกบังคับให้แสวงหาที่ลี้ภัยในสถานที่รกร้างและเปลี่ยวดาย ดังที่การล้อมกรุงเยรูซาเล็มโดยกองทัพโรมันเป็นสัญญาณให้คริสเตียนชาวยิวเดียวหลบหนีฉันใด การที่ประเทศของเราเข้ายึดอำนาจผ่านกฤษฎีกาบังคับให้ถือวันสะบาโตของพระสันตะปาปาก็จะเป็นคำเตือนแก่เราฉันนั้น แล้วจึงจะถึงเวลาที่จะออกจากนครใหญ่ทั้งหลาย เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการออกจากเมืองเล็กทั้งหลาย ไปสู่เคหสถานอันสงบสงัดในสถานที่ห่างไกลท่ามกลางขุนเขา” Testimonies, เล่ม 5, 464.

กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้าในสหรัฐอเมริกา คือสัญญาณเตือน (หมายสำคัญ)

“ให้ออกจากเมืองใหญ่ทั้งหลาย เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการออกจากเมืองเล็กทั้งหลาย ไปสู่บ้านพักอาศัยอันสงบสงัดในสถานที่เปลี่ยวท่ามกลางภูเขา”

แอ็ดเวนติสม์แบบเลาตีเซียส่วนใหญ่หาได้ตระหนักไม่ว่า วิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกานั้น

เป็นการทำให้ “หมายสำคัญ” ที่กล่าวไว้ใน The Great Controversy สำเร็จครบถ้วน

มันถูกทำให้เป็นแบบโดย “หมายสำคัญ” ณ ตอนต้นของช่วงเวลาสามปีครึ่ง และ “หมายสำคัญ”

ซึ่งได้สำเร็จแล้วในการล้อมกรุงเยรูซาเล็มครั้งแรกที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 66 นั้น ก็เป็นแบบของ “ธงสัญญาณ”

ที่จะถูกชูขึ้นเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้าเกิดขึ้นจริง

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มอย่างแท้จริงนั้นสำเร็จลงโดยฮิตสในปี ค.ศ. 70

และการล้อมเมืองโดยฮิตสได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างลวงหน้าแล้วในการล้อมเมืองของเซสดีอุสในปี ค.ศ. 66

เพราะพระเยซูทรงใช้จุดเริ่มต้นของสิ่งหนึ่งเป็นภาพประกอบถึงจุดจบของสิ่งนั้นเสมอ

การล้อมเมืองครั้งแรกของเซสดีอูสต่างหากที่เป็น "หมายสำคัญ" ให้หนี ซึ่งพระเยซูได้ประทานไว้ มิใช่การล้อมเมืองของฮิตัส เหตุการณ์หนึ่งเป็นการล้อมเมืองในตอนต้น อีกเหตุการณ์หนึ่งเป็นการล้อมเมืองในตอนปลาย

"ไม่มีคริสเตียนแม้แต่คนเดียวพินาศในการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม พระคริสต์ได้ทรงประทานคำเตือนแก่เหล่าสาวกของพระองค์ไว้แล้ว และทุกคนที่เชื่อพระวจนะของพระองค์ก็เผื่อรอสัญญาณตามที่ทรงสัญญาไว้ 'เมื่อท่านทั้งหลายเห็นกรุงเยรูซาเล็มถูกกองทัพล้อมไว้' พระเยซูตรัสว่า 'ก็จงรู้เถิดว่าความพินาศของกรุงนั้นใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อนั้นให้คนทั้งหลายในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา และให้คนทั้งหลายที่อยู่กลางกรุงออกไปเสีย' ลูคา 21:20, 21 หลังจากทีพวกโรมันภายใต้การบัญชาการของเซสดีอูสได้ล้อมเมืองไว้แล้ว พวกเขากลับเลิกการล้อมอย่างไม่คาดคิดในขณะที่ทุกสิ่งดูเหมือนจะเอืออ้านวยต่อการโจมตีโดยฉับพลัน ผู้ที่ถูกล้อม ซึ่งสิ้นหวังต่อการต่อต้านให้สำเร็จ กำลังจะยอมจำนนอยู่แล้ว เมื่อแม่ทัพโรมันถอนกำลังของตนออกไปโดยไม่มีเหตุผลอันใดที่ปรากฏแม้แต่น้อย แต่พระภรรยาธิคุณแห่งการทรงจัดเตรียมของพระเจ้ากำลังทรงควบคุมเหตุการณ์ทั้งปวงเพื่อประโยชน์แก่ประชากรของพระองค์เอง สัญญาณที่ทรงสัญญาไว้ได้ปรากฏแก่คริสเตียนผู้เผ่าคอยแล้ว และบัดนี้โอกาสก็ได้ถูกจัดไว้สำหรับทุกคนที่ปรารถนาจะเชื่อฟังคำเตือนของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เหตุการณ์ทั้งหลายถูกทรงควบคุมไว้เช่นนั้น จนทั้งพวกยิวและพวกโรมันไม่อาจขัดขวางการหลบหนีของคริสเตียนได้ เมื่อเซสดีอูสล่าถอย พวกยิวซึ่งยกออกมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ไล่ติดตามกองทัพที่กำลังถอยกลับของเขา และในขณะที่ทั้งสองฝ่ายกำลังพัวพันกันอย่างเต็มที่เช่นนั้น คริสเตียนทั้งหลายก็มีโอกาสออกจากเมืองได้ในเวลานั้น ชนบทโดยรอบก็ปลอดภัยจากศัตรูซึ่งอาจพยายามสกัดกั้นพวกเขาได้เช่นกัน ในเวลาที่มีการล้อมนั้น พวกยิวได้ชุมนุมกันอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรักษาเทศกาลอยู่เพิง และด้วยเหตุนี้คริสเตียนหัวแผ่นดินจึงสามารถหลบหนีไปได้โดยปราศจากการรบกวน โดยไม่ชักช้า พวกเขาหนีไปยังสถานที่ปลอดภัย คือเมืองเปีลลา ในแผ่นดินเปเรอา ฟากแม่น้ำจอร์แดน" The Great Controversy, 30.

การล้อมกรุงเยรูซาเล็มโดยเซสดีอูสในปี ค.ศ. 66 ได้ทำให้ "หมายสำคัญ" แห่งคำเตือนซึ่งพระคริสต์ได้ทรงบันทึกไว้สำหรับคริสเตียนในประวัติศาสตร์นั้นสำเร็จครบถ้วน แต่การล้อมโดยฮิตัสในปี ค.ศ. 70 มิได้ให้ "หมายสำคัญ" ใดสำหรับการหลบหนี ในการล้อมครั้งนั้น ไม่เหลือคริสเตียนอยู่ในเมืองอีกแล้ว และการล้อมครั้งสุดท้ายนั้นก็นำไปสู่การทำลายกรุงเยรูซาเล็ม และในการทำลายกรุงเยรูซาเล็มนั้น "ไม่มีคริสเตียนสักคนเดียวพินาศ" เพราะคริสเตียนได้หลบหนีไปตั้งแต่ต้นของประวัติศาสตร์นั้นแล้ว

"กองกำลังยิวซึ่งไล่ติดตามเคสทิวสและกองทัพของเขา ได้โจมตีกองหลังของพวกเขาอย่างรุนแรงถึงขั้นคุกคามว่าจะทำลายพวกเขาจนสิ้นเชิง พวกโรมันจึงสามารถล่าถอยได้ด้วยควมยากลำบากอย่างยิ่ง พวกยิวหนีรอดไปได้แทบจะโดยปราศจากความสูญเสีย และกลับสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัยพร้อมด้วยของริบมา กระนั้น ความสำเร็จอันปรากฏนี้กลับนำมาแก่พวกเขาแต่ความชั่วร้ายเท่านั้น มันได้ปลุกเร้าให้พวกเขามีจิตวิญญาณแห่งการขัดขืนต่อพวกโรมันอย่างตื้ออาน ซึ่งในไม่ช้าก็นำความวิบัติอันเหลือจะพรรณนามาสู่เมืองที่ถูกกำหนดให้พินาศนั้น"

"หายนภัยที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งได้ตกลงเหนือกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อฮิตัสกลับมาปิดล้อมอีกครั้ง เมืองนั้นถูกล้อมไว้ในช่วงเทศกาลปัสกา เมื่อชาวยิวหลายล้านคนชุมนุมกันอยู่ภายในกำแพงเมือง" The

Great Controversy, 31.

นับตั้งแต่งานเลี้ยงอยู่เพียงในปี ค.ศ. 66 จนถึงเทศกาลปัสกาในปี ค.ศ. 70 เป็นเวลาสามปีครึ่ง ซึ่งในเชิงคำพยากรณ์คือหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน ตั้งแต่ปี ค.ศ. 66 ถึงปี ค.ศ. 70 กรุงโรมฝายนอกศาสนาได้เหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธา ดังเช่นที่กรุงโรมฝายนอนตะปาปาได้เหยียบย่ำนครบรูสุทธิเป็นเวลาสี่สิบสองเดือน ตั้งแต่ปี ค.ศ. 538 จนถึง 1798.

แต่ลานซึ่งอยู่นอกพระวิหารนั้น จงเว้นเสีย อย่าวัดเลย
เพราะว่าลานนั้นได้ถูกมอบให้แก่บรรดาคนต่างชาติแล้ว
และเขาทั้งหลายจะย้ายเมืองบรูสุทธินั้นอยู่สี่สิบสองเดือน วิวรณ์ 11:2

ทั้งโรมนอกศาสนาและโรมของสันตะปาปาได้เหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน (ปี) ดังนั้นจึงเป็นการชี้ชัดว่าโรมยุคปัจจุบันจะเหยียบย่ำเยรูซาเล็มฝ่ายวิญญาณแห่งวาระสุดท้ายตลอดช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน ช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์นั้นจะเริ่มต้นขึ้นเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้านี้มีผลบังคับใช้ เมื่อบาดแผลมรณะได้รับการรักษาให้หาย.

และข้าพเจ้าเห็นศีรษะหนึ่งของมันประหนึ่งว่าถูกฟันจนถึงตาย
และบาดแผลอันถึงตายของมันก็หายเป็นปกติ และชาวโลกทั้งสิ้นก็ประหลาดใจติดตามสัตว์ร้ายนั้นไป
และพวกเขาก็มีสักการพญานาคซึ่งได้มอบอำนาจให้แก่สัตว์ร้าย และพวกเขาก็มีสักการสัตว์ร้ายนั้น
โดยกล่าวว่า "ผู้ใดเล่าจะเหมือนสัตว์ร้ายนี้? ผู้ใดสามารถทำสงครามกับมันได้?"
และมันได้รับปากที่กล่าวคำใหญ่โตและคำหมิ่นประมาท
และมันได้รับอำนาจให้ดำเนินต่อไปสี่สิบสองเดือน วิวรณ์ 13:3-5

ระยะเวลาสัญลักษณ์สี่สิบสองเดือนแห่งการข่มเหงของสันตะปาปา คือ "โมฆะ" แห่งวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ "โมฆะ" นั้นเริ่มต้นด้วย "หมายสำคัญ" (ธงสัญญาณ) และสิ้นสุดลงด้วย "หมายสำคัญทั้งหลาย" "หมายสำคัญ" ของธงสัญญาณ ณ เวลากฎหมายวันอาทิตย์ จะทำให้คริสเตียนใด ๆ ที่ยังอยู่ในบาปโลนหนีไปยังภูเขาบรูสุทธิอันรุ่งโรจน์ ซึ่งได้รับการยกชูขึ้นเหนือเนินเขาอื่น ๆ ทั้งปวง

และจะเป็นไปในวาระสุดท้ายว่า
ภูเขาแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์จะถูกสถาปนาไว้บนยอดแห่งบรรดาภูเขา
และจะถูกยกให้สูงเหนือเนินเขาทั้งหลาย; และประชาชาติทั้งสิ้นจะหลั่งไหลไปยังภูเขานั้น
และชนชาติเป็นอันมากจะไปและกล่าวว่า มาเกิด ให้พวกเราขึ้นไปยังภูเขาของพระยาห์เวห์
ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าแห่งยาโคบ; และพระองค์จะทรงสอนเราถึงทางทั้งหลายของพระองค์
และเราจะดำเนินในวิถีทั้งหลายของพระองค์ เพราะวาระกรรมบัญญัติจะออกมาจากศิโยน
และพระวามะของพระยาห์เวห์จากเยรูซาเล็ม อีสยาห์ 2:2, 3

การหลบหนีออกจากเมืองทั้งหลายเมื่อมีพระราชกฤษฎีกาบังคับการนมัสการในวันอาทิตย์นั้น ได้รับการเป็นแบบอย่างไว้ทั้งโดยการหลบหนีของคริสเตียนทั้งหลายในปี ค.ศ. 66 และโดยการหลบหนีของคริสตจักรในปี ค.ศ. 538 ซึ่งได้หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร

และหญิงนั้นได้หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับนาง
เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้เสียงดุจน้ำที่รินตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน วิวรณ์ 12:6

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มตั้งแต่การล้อมครั้งแรกจนถึงการล้อมครั้งสุดท้ายกินเวลาสามปีครึ่ง แต่ข่าวสารเตือนถึงการทำลายที่กำลังจะมาถึงนั้นได้ถูกประกาศอยู่เป็นเวลาเจ็ดปี คือสามปีครึ่งก่อนการล้อมครั้งแรก และสามปีครึ่งหลังจากนั้น

“คำพยากรณ์ทั้งสี่ที่พระคริสต์ได้ทรงประทานไว้เกี่ยวกับการทำลายกรุงเยรูซาเล็มนั้น ได้สำเร็จครบถ้วนทุกประการตามถ้อยคำ ชาวิวได้ประสบกับความจริงแห่งพระวจนะแห่งคำเตือนของพระองค์ที่ว่า ‘ด้วยมาตราใดที่ท่านดวงให้เขา เขาจะดวงกลับให้ท่านด้วยมาตรานั้น’ มัทธิว 7:2”

“หมายเหตุสำคัญและการอัศจรรย์” ได้ปรากฏขึ้น เป็นลางบอกเหตุแห่งความหายนะและความพินาศ ในท่ามกลางราตรี มีแสงสว่างอันผิดธรรมชาติส่องเหนือพระวิหารและแท่นบูชา บนหมู่เมฆยามอาทิตย์อัสดง ปรากฏภาพกรรพและนักรบที่กำลังชุมนุมกันเพื่อการศึกษา พวกปุโรหิตซึ่งปรนนิบัติอยู่ในสถานนมัสการในเวลากลางคืนต่างหวาดผวาเพราะเสียงลึกลับ โลกก็สั่นสะเทือน และได้ยินเสียงมากมายร้องว่า ‘ให้เราจากที่นี่ไปเถิด’ ประตูด้านตะวันออก ซึ่งหนักมากจนคนยี่สิบคนแทบไม่อาจปิดได้ และซึ่งยึดไว้ด้วยดาลเหล็กหิม่าที่ฝังลึกอยู่ในพื้นศิลาหีบ ได้เปิดออกเองในเวลาเที่ยงคืน โดยปราศจากสิ่งใดที่มองเห็นได้เป็นผู้กระทำ.—Milman, The History of the Jews, book 13.”

“เป็นเวลาถึงเจ็ดปี ชายผู้หนึ่งยังคงเดินขึ้นล่องไปตามถนนหนทางแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ประกาศความวิบัติทั้งหลายที่จะมาถึงเหนือเมืองนั้น โดยกลางวันและกลางคืนเขาคำคร่ำครวญบทเพลงไว้ว่า ‘โอ้อาลัยอันโศกสลดว่า ‘เสียงจากทิศตะวันออก! เสียงจากทิศตะวันตก! เสียงจากลมทั้งสี่ทิศ! เสียงกล่าวโทษเยรูซาเล็มและพระวิหาร! เสียงกล่าวโทษเจ้าบ่าวและเจ้าสาว! เสียงกล่าวโทษประชาชนทั้งสิ้น!’—Ibid. สิ่งมีชีวิตอันประหลาดผู้นี้ถูกจองจำและถูกเขียนดี แต่ไม่มีคำพำบันใดหลุดออกจากริมฝีปากของเขา ต่อการสบประมาทและการทารุณ เขาตอบเพียงว่า ‘วิบัติ วิบัติแก่เยรูซาเล็ม!’ ‘วิบัติ วิบัติแก่ชาวเมืองนั้น!’ เสียงร้องเตือนของเขามีได้หยุดลง จนกระทั่งเขาถูกสังหารในการล้อมเมืองซึ่งเขาได้พยากรณ์ไว้” The Great Controversy, 29, 30.

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มตามตัวอักษรครั้งสุดท้ายในปี ค.ศ. 70 นั้น มี “หมายเหตุสำคัญและการอัศจรรย์” นำหน้า ซึ่งบ่งชี้ถึง “ภัยพิบัติและความพินาศ” “หมายเหตุสำคัญ” แห่งการเตือนเหล่านั้นได้ปรากฏขึ้นเป็นเวลาสามปีครึ่งก่อนการล้อมครั้งแรก และตลอดสามปีครึ่งที่นำไปสู่การทำลายล้างนั้น “หมายเหตุสำคัญ” (ในรูปพหูพจน์) ที่ชี้ให้เห็นถึงการทำลายล้างที่กำลังจะมาถึง มิใช่ “หมายเหตุสำคัญ” แห่งการเตือนให้หลบหนี แต่เป็นการประกาศถึงการสิ้นสุดแห่งระยะแห่งพระกรุณาธิคุณที่ใกล้เข้ามาอย่างยิ่ง.

ในการย้ายกรุงเยรูซาเล็มฝ่ายจิตวิญญาณตั้งแต่ปี 538 ถึงปี 1798 “หมายเหตุสำคัญ” แห่งคำเตือนให้หนีนั้น คือเมื่อสิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรกร้างปรากฏขึ้น เมื่อ “คนนั้นผู้เป็นคนบาป” ถูก “เปิดเผย” ในฐานะ “บุตรแห่งความพินาศ” ผู้ซึ่งขัดขืนและยกตนขึ้นเหนือทุกสิ่งที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือเป็นทนายธรรม จนถึงกับนั่งในพระวิหารของพระเจ้า เสมือนเป็นพระเจ้า และสาแดงตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า”

ฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งความพินาศ ซึ่งดาเนียลผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้ ตั้งอยู่ในสถานทีบริสุทธิ์ (ผู้ใดอ่าน ก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเถิด) มัทธิว 24:15

เมื่อคริสเตียนในประวัติศาสตร์นั้นตระหนักถึง “หมายเหตุสำคัญ” นั้น พวกเขาหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี

“จำเป็นต้องมีการต่อสู้อย่างถึงที่สุดสำหรับบรรดาผู้ที่ปรารถนาจะซื้อสัตย์ เพื่อจะยืนยันมั่นคงต่อหน้าการ ล่อลวงและสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งถูกอำพรางไว้ภายใต้เครื่องแต่งกายของฐานะปุโรหิตและถูกนำเข้ามาในคริสตจักร พระคัมภีร์มิได้รับการยอมรับว่าเป็นมาตรฐานแห่งความเชื่อ หลักคำสอนเรื่องเสรีภาพทางศาสนาถูกเรียกว่าความนอกกรีต

และผู้ที่ยึดถือหลักคำสอนนั้นก็ถูกเกลียดชังและถูกประกาศให้เป็นคนนอกกฎหมาย”

“ภายหลังความขัดแย้งอันยืดเยื้อและรุนแรง
ชนส่วนน้อยผู้สัจซื่อได้ตัดสินใจความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั้งสิ้นกับคริสตจักรที่ละทิ้งความเชื่อ
หากนางยังคงปฏิเสธที่จะปลดปล่อยตนเองให้พ้นจากความเท็จและการบูชารูปเคารพ
พวกเขาเห็นว่าการแยกตัวออกมาเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งยวด
หากพวกเขาจะเชื่อฟังพระวามะของพระเจ้า
พวกเขาไม่กล้าทนต่อความผิดพลาดที่เป็นอันตรายถึงชีวิตต่อจิตวิญญาณของตนเอง
และเป็นแบบอย่างซึ่งจะทำให้ความเชื่อของบุตรหลานและลูกหลานรุ่นต่อ ๆ
ไปของพวกเขาตกอยู่ในอันตราย เพื่อธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
พวกเขาพร้อมที่จะยอมผ่อนปรนทุกประการที่สอดคล้องกับความสัจซื่อต่อพระเจ้า
แต่พวกเขารู้สึกว่าแม้แต่สันติภาพก็ยังเป็นสิ่งที่จะต้องซื้อหาแพงเกินไป หากได้มาด้วยการสละหลักการ
หากความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจะธำรงไว้ได้เพียงโดยการประนีประนอมความจริงและความชอบธรรมแล้ว
ก็จึงให้ความแตกต่างกัน และแม้กระทั่งสงครามเกิด” The Great Controversy, 45.

เมื่อใกล้ถึงตอนปลายของระยะเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งการข่มเหงโดยสันตะปาปา ก็ได้มี
“หมายสำคัญ” (พหูพจน์) ปรากฏขึ้น และเช่นเดียวกับ “หมายสำคัญ”
เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีซึ่งโรมนอกศาสนาได้ย้ายกรุงเยรูซาเล็มตามตัวอักษรนั้น
“หมายสำคัญ” เหล่านี้มีใช้หมายสำคัญให้หลบหนี.

“พระเจ้าช่วยให้รอดทรงประทานหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และยิ่งกว่านั้น
พระองค์ทรงกำหนดเวลาเมื่อหมายสำคัญแรกในบรรดาหมายสำคัญเหล่านี้จะปรากฏขึ้นว่า
‘ต่อจากความทุกข์ยากในวันเหล่านั้น ดวงอาทิตย์จะมีมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
และดวงดาวทั้งหลายจะตกจากฟ้า และบรรดาฤทธิ์เดชแห่งฟ้าสวรรค์จะสะเทือนสะท้าน
แล้วหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในฟ้าสวรรค์ แล้วบรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วแผ่นดินโลกจะคร่ำครวญ
และเขาทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่
และพระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์พร้อมด้วยเสียงแตรอันดังยิ่ง
และทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมบรรดาผู้ที่ทรงเลือกสรรแล้วของพระองค์จากลมทั้งสี่
จากที่สุดฟ้าข้างนี้ถึงที่สุดฟ้าอีกข้างหนึ่ง”

“เมื่อสิ้นสุดการข่มเหงครั้งใหญ่ของอำนาจสันตะปาปา พระคริสต์ได้ทรงประกาศว่า ดวงอาทิตย์จะมีมืดมัว
และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน ต่อจากนั้น บรรดาดาวจะตกจากฟ้า และพระองค์ตรัสว่า
‘จงเรียนอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อเกิด; เมื่อกิ่งของมันยังอ่อนอยู่ และผลิใบแล้ว
ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว: เช่นนั้นเหมือนกัน เมื่อท่านทั้งหลายจะได้เห็นสิ่งสารพัดเหล่านี้
ก็จงรู้เถิดว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้แล้ว แม้ที่ประตูทั้งหลาย’ มัทธิว 24:32, 33, margin.”

“พระคริสต์ได้ประทานหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์
พระองค์ตรัสว่าเราจะทราบได้เมื่อพระองค์ทรงอยู่ใกล้ แม้อยู่ที่ประตูแล้ว
พระองค์ตรัสถึงผู้ที่เห็นหมายสำคัญเหล่านี้ว่า ‘คนชราอายุนั้นจะไม่ล่วงไป จนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ’
หมายสำคัญเหล่านี้ได้ปรากฏขึ้นแล้ว
บัดนี้เราจึงทราบอย่างแน่ชัดว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว ‘ฟ้าและแผ่นดินจะสว่างไป’
พระองค์ตรัสว่า ‘แต่ถ้อยคำของเราจะไม่ล่วงไป’” The Desire of Ages, 631, 632.

เมื่อ “สามปีครึ่งแห่งการที่เยรูซาเล็มถูกเหยียบย่ำ” โดยโรมแห่งสันตะปาปากำลังสิ้นสุดลง ได้มี “หมายสำคัญ”
หลายประการเกิดขึ้น ซึ่งชี้บ่งถึงการเสด็จมาของพระคริสต์และเปิดฉากประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์
ประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์จะต้องเกิดซ้ำอีกอย่างตรงตามตัวอักษรที่สุดในวาระสุดท้าย “หมายสำคัญ”

เหล่านั้น ซึ่งปรากฏขึ้น ณ “ปลายแห่งการข่มเหงใหญ่โดยสันตะปาปา” ได้ถูกวางแบบไว้ล่วงหน้าโดย “หมายเหตุสำคัญ” ที่ปรากฏขึ้นเมื่อใกล้สิ้นสุดสามปีครึ่งแห่งการเหยียบย่ำเยรูซาเล็มตั้งแต่ปี ค.ศ. 66 ถึง 70 โดยโรมนอภศาสนา ฉะนั้น โดยอาศัยพยานสองปาก จะมี “หมายเหตุสำคัญ”

ของธงสัญญาณซึ่งถูกชูขึ้นในยามแห่งแผ่นดินไหวใหญ่

อันเป็นหมายเหตุสำคัญแห่งคำเตือนให้หลบหนีในประวัติศาสตร์ของโรมสมัยใหม่ และจะมี “หมายเหตุสำคัญ” ในรูปพหูพจน์ด้วย ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดช่วงเวลาแห่งการข่มเหงของโรมสมัยใหม่ในวาระสุดท้าย

เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไป

“จงอ่านพระธรรมลูกาบทที่ 21 ในบทนั้นพระคริสต์ประทานคำเตือนไว้ว่า ‘จงระวังตัวให้ดี เกลือกว่าใจของท่านจะมัวเมาด้วยการกินดื่มเกินขนาด และการมึนเมา และความกังวลแห่งชีวิตนี้ และวันนั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว เพราะวันนั้นจะมาถึงคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ทั่วพื้นพิภพประหนึ่งปวงแล้ว ฉะนั้น เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่เสมอ เพื่อท่านจะได้ถูกนับว่าเหมาะสมที่จะหนีเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ และที่ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์บุตรมนุษย์’ (ลูกา 21:34-36)”

“หมายเหตุสำคัญแห่งยุคสมัยต่าง ๆ กำลังสำเร็จขึ้นในโลกของเรา กระนั้น โดยทั่วไปคริสตจักรทั้งหลายก็ยังคงพรรณานาวากำลังหลับใหลอยู่ เราจะไม่รับคำเตือนจากประสบการณ์ของหญิงพรหมจารีโง่เขลาหรือ ผู้ซึ่งเมื่อเสียงร้องดังขึ้นว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว; จงออกไปต้อนรับท่าน’ ก็พบว่าตนไม่มีน้ำมันอยู่ในตะเกียงของตน และในระหว่างที่พวกนางออกไปซื้อน้ำมันนั้น เจ้าบ่าวก็เข้าไปร่วมงานเลี้ยงสมรสพร้อมกับหญิงพรหมจารีที่มีปัญญา และประตูก็ถูกปิดลง เมื่อหญิงพรหมจารีโง่เขลามารวมถึงห้องจัดเลี้ยง พวกนางก็ได้รับการปฏิเสธอย่างไม่คาดคิด นางงานเลี้ยงประกาศว่า ‘เราไม่รู้จักพวกเจ้า’ พวกนางถูกปล่อยให้ยืนอยู่ภายนอก บนถนนอันว่างเปล่า ท่ามกลางความมืดดำแห่งราตรี” Manuscript Releases, volume 15, 229.